

Wat er gebeurt

Verhalen

Dienke Cazemier

Wat er gebeurt

Verhalen
over verdriet, veerkracht en
venijn

Voor mijn dochters

Iedere overeenkomst met personen of situaties in het 'echte' leven berusten op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of vermenigvuldigd zonder toestemming van de auteur.

Coverontwerp: Dienne Cazemier, strengen zijde in Musée de Soie, St. Hippolyte-du-Fort

ISBN: 9789402168969

© Dienne Cazemier, Bathmen – Verneusses – St. Hippolyte-du-Fort

..als je gestrand bent.

Viola stapte uit de auto en rekte zich uit. Haar verkreukelde rok kleefde aan haar billen en bovenbenen, haar blouse plakte aan haar rug vast. Myrthe opende het portier aan haar kant en stapte ook uit. De jonge vrouwen hadden een flinke ruk gemaakt nadat ze besloten hadden de tolweg naar het zuiden te nemen. Maar ten slotte waren ze er bij Tours af gegaan om iets meer vakantiegevoel te krijgen en nu, nadat ze door talloze mooie dorpen gereden waren, werd het tijd voor de picknick. Onderweg hadden ze vers stokbrood en beleg gekocht en in de koelbox zaten blikjes alcoholvrij bier en een fles water.

Ze waren, net nadat ze het dorp uit waren, een zijweggetje rechts in geslagen en staken nu een spoorwegovergang over. Tussen de rails was het onkruid hoog opgeschoten zoals altijd het geval was langs die in onbruik geraakte spoorlijnen. De deur van het voormalige stationnetje stond open. De gekleurde slierten van een vliegengordijn waaiden op in de wind en er hing een vervaagd bord 'Bar Tabac' aan de gevel.

Oud tuinmeubilair stond opgestapeld tegen het hek langs het spoor, potten waarin het jaar ervoor geraniums gebloeid hadden waren nu, zo vroeg in het seizoen, nog niet schoongemaakt. Ze reden nog een paar honderd meter door. Een bord gaf aan dat het een doodlopende weg betrof. Aan het eind zagen ze lage huisjes staan, gebouwd van gele stenen.

'Misschien is daar een leuke picknickplek,' opperde Viola. Myrthe reed nog een kilometer door tot ze bij de huisjes kwamen. Nu zagen ze dat ze onbewoond waren. Overal lag bouwafval in de tuinen, waren de voordeuren en kozijnen verveloos en de vitrage vergeeld en gescheurd. Gras en braamstruiken groeiden hoog op langs de gevels. Alles bij elkaar ademde het gehucht een naargeestige, verlaten sfeer uit en

Myrthe keerde de auto. Hoewel ze nergens een pad zagen, bleek er ze toen ze terugreden een witte bestelauto in het veld te staan. Iets verderop stopten ze langs de kant van de weg bij een stuk land dat afgesloten was met een haag en een hek. Deze plek kon er mee door.

Myrthe haalde de koelbox en stoeltjes tevoorschijn en brak het stokbrood in stukken. Ze sneed ze half doormidden en belegde ze met tomaat en camembert. Ze aten.

Aan het hek op het stukje grond naast de auto hing een half vergaan bord A Vendre. Voor inlichtingen kon men zich vervoegen bij twee notarissen in het dorp. Het bord was overwoekerd door haagwinde, maar het stukje grond achter het hek was onlangs nog gemaaid, zag Myrthe. Ze hoefde alleen de klink van het hek maar op te lichten en ze was op het terrein. Achter een paar hoge bomen bevond zich een vijver waarin grote waterleliebladeren vochten om voorrang. Rechts van de ingang was een half in elkaar gestort bouwsel, gemaakt van een paar kunststof deuren met glas, overwoekerd door haagwinde en brandnetels. Er lag allerlei rommel in: de romp van een pop, lege dozen, ander verpakkingsmateriaal, nog een paar plastic poppenarmen maar van een andere pop. Verderop stond een gemetseld gebouwtje met twee ingangen waarvan de deuren verdwenen waren. Langs het water zag ze nog meer bouwsels en overal lag rommel. Vijftig meter verderop hing de deur van een oude, volledig bemoste caravan open. Een redelijk nieuwe, gemetselde barbecue werd ook al overwoekerd door groen. Het rooster lag er, schoongeborsteld, naast. Wat was dit geweest? Een camping? Het hek piepte, ook Viola kwam een kijkje nemen. 'Wat is dit voor zoi?' vroeg ze.

'Een oude camping?', zei Myrthe, 'kijk maar, dat lijkt wel een wc gebouwtje.' Ze liepen een stukje op langs de vijver. Vanaf deze kant zag het er best vriendelijk uit. Er was een soort steigertje. Misschien was het toch gewoon een visvijver. Plotseling schoot

er uit één van de bouwsels een zwarte schim die werd teruggetrokken door de riem om zijn nek. Hij keek hen met uitpuilende ogen aan. Ze schrokken zich wezenloos. De hond begon als een waanzinnige te blaffen. Hij sprong hoog op en daarbij zag Myrthe zijn tepels heen en weer schudden. Een zogende teef. Waar waren haar jongen? Ook vanuit de andere hokken klonk nu woest geblaf dat overging in schel gehuil.

‘Raar zootje hier,’ zei Viola. ‘Ik ga weg.’

Ze liepen terug naar het hek, Viola struikelde en viel bijna. De witte bestelauto kwam langzaam voorbij. Er zat iemand in die hen goed bekeek. Ze sloten het hek achter zich en liepen snel terug naar de auto, waarvan alles open stond. Er leek niets veranderd.

De bestelauto draaide in de bocht en reed weer terug, langzaam langs hen heen. Myrthe stak haar hand op, de man achter het stuur, een tanige vijftiger, zo te zien, tilde een paar vingers op van zijn stuur. Toen hij hen voorbij was gaf hij gas en scheurde hij terug richting het gehucht. Even later zagen ze de auto door het verwilderde weiland naar de bosrand rijden en daar stapte de man weer uit. Hij boog zich voorover om iets achter uit de auto te halen.

‘Wat doet hij daar toch?’ vroeg Viola. Ze nam de laatste hap van haar sandwich.

‘Geen idee, ik zie iets geels?’ Myrthe draaide zich om naar de auto om haar verrekijker te pakken.

‘Hij heeft een emmer. Hij bukt zich, zou hij iets verzamelen? Paddenstoelen? Ze zijn toch altijd heel geheimzinnig over de plekken waar die te vinden zijn? Maar het is nog zo vroeg in het seizoen...?’

‘Hij kwam zeker kijken of wij concurrentie waren,’ zei Viola. In haar stem klonk opluchting.

‘Hoe dan ook, ik vind het hier geen gezellige plek. We gaan.’ Kordaat als altijd trok ze haar rok recht, sloot ze de achterklep en ging weer achter het stuur zitten.

‘Of wil jij rijden?’ Ze vroeg dit voor de vorm, want ze wist dat Myrthe niet graag reed en al helemaal niet met haar naast zich. ‘Dat weet je wel,’ zei Myrthe, wat korzelig. Ze was nog steeds niet helemaal van de schrik bekomen, dat vreemde erf, die woeste hond.

‘Ga nou maar.’

Viola draaide de sleutel om. Er klonk een vreemd, gierend geluid en toen niks meer.

‘Wat is dit verdomme,’ zei Viola. Ze probeerde weer te starten. Er gebeurde helemaal niets. Ze trapte de koppeling diep in en startte weer. Een vreemd geschraap en geen enkel vertrouwd geluid.

‘Dit kan niet waar zijn,’ zei ze. ‘Hij is vorige week nog helemaal nagekeken!’ Myrthe was alweer uit de auto.

‘Maak de motorkap eens open,’ zei ze.

‘Waar zit dat?’ Viola had de auto twee jaar maar nog nooit onder de motorkap gekeken.

Myrthe liep om de auto heen en vond de hendel waarmee de motorkap openging.

‘Er is iets mis met de startmotor, als een auto helemaal niet wil starten. Of met de accu.’ Myrthe praatte nu haar vriend na, ze had eigenlijk geen idee waar ze naar keek. Viola bleef verwoed starten en sloeg na een paar keer woest met haar vuisten op het stuur.

‘Godver, en dat nu net hier in the middle of nowhere’

‘Ik ben bang dat er iets echt stuk is,’ zei Myrthe hulpeloos. ‘Er moet iemand naar kijken.’

‘Kunnen we iemand bellen? Ik pak m’n mobiel even.’ Viola zocht op het dashboard naar haar telefoon. Hij was aan het opladen geweest voordat ze stopten. Ze zag het snoetje lopen naar de stekker die in de aanstekeraansluiting van de auto zat maar aan het andere eind zat haar telefoon niet.

‘En waar is mijn telefoon?! Heb jij de jouwe bij de hand?’

Myrthe liep weer terug naar haar kant van de auto.

‘Hij zit in de deur,’ zei ze. Ze voelde in het vak: de woordenboeken Frans, een kaart van het gebied waar ze naartoe zouden, een puzzelboekje. Geen mobiel. Ze zocht op het dashboard, in het kastje, in het vak boven haar hoofd. Viola zocht ook.

Ze keken elkaar aan.

‘Ik kan hem niet vinden,’ zei Viola. Er klonk schrille angst in haar stem.

‘Dat kan toch niet,’ zei Myrthe. ‘Ze moeten er gewoon zijn! Misschien liggen ze achterin?’

Viola opende de achterklep en zocht gehaast tussen de tassen en de losse spullen in de auto.

‘Echt, hier ook niet.’

‘Mijn tas is ook weg.’ Viola’s stem piepte een beetje.

Als vanzelf keken ze allebei in de richting van de witte auto die nog altijd langs de bosrand stond. De man zagen ze niet meer.

‘Mijn pasjes zitten in m’n fototas, die ligt er nog gewoon,’ zei Myrthe. Nu was dat niet echt ‘gewoon’ want die tas lag helemaal onder alle andere spullen. En de portemonnee voor gezamenlijke uitgaven lag, zoals het hoorde, onder de bijrijdersstoel.

‘Veel tijd heeft hij niet gehad,’ zei Viola. ‘De klootzak.’

‘Denk je dat hij het gedaan heeft?’

‘Wie anders! Heb jij iemand anders gezien hier?’

‘Er zijn altijd meer mensen dan je denkt. Er is daar een hond, dan moet er toch ook iemand zijn? Het gras was gemaaid....’

‘We moeten terug. Dat stationnetje was open.’ Viola gooide de achterklep en haar portier dicht en sloot de auto af. Er was geen sprake van dat één van hen achter zou blijven bij de auto. Ze bleven bij elkaar.

Een minuut of tien geleden waren alle wolken al weg getrokken en nu was het plotseling enorm heet, de lucht zinderde boven de akkers. Achter hen hoorden ze het aanzwellende geluid van

een motor. Myrthe keek om, in hoog tempo naderde er een tractor met een machine erachter die bijna de hele breedte van de weg in beslag nam. Ze kon niet zien of hij de auto schampte, maar hij minderde absoluut geen vaart toen hij hem passeerde. Ook niet toen hij de beide vrouwen al lang had moeten zien. Ze struikelden een droge sloot in toen het gevaarte voorbij denderde.

‘Wat is dit hier voor volk!’ Viola stikte bijna van woede. ‘Wat hebben wij ze misdaan? We komen hier godverdomme als toeristen de staatskas spekken, waarom doen ze zo idioot?’

Myrthe zweeg. Ze had even tijd nodig om op adem te komen.

‘Laten we nu maar gewoon naar dat café gaan, daar worden we vast wel geholpen,’ zei ze zacht.

‘Ha, wat lief dat je dat denkt. Ik denk dat we daar gewoon een kopje kleiner gemaakt worden, je kent dit soort scènes toch wel uit de boeken van Stephen King?’ Nu lachte ze toch een beetje. Viola was er altijd heel goed in de dingen te benoemen die andere mensen alleen maar dachten. Ze kropen uit de greppel omhoog en zetten hun wandeling voort. Na een minuut of zes waren ze bij de spoorwegovergang.

Tot hun stomme verbazing begonnen de waarschuwingslichten opeens te knipperen en gingen er bellen af. Er naderde een stoomlocomotief met wagons.

‘Het is een toeristentreintje,’ zei Viola. Er klonk opluchting in haar stem. Myrthe zag wel dat het treintje hier niet ging stoppen, er was geen echt perron. De machinist zwaaide naar hen, evenals degene die de kolen in de gloeiende oven schepte. Ze konden hun gezichten niet onderscheiden. Er hingen drie wagonnetjes achter de blinkend gepoetste loc en één restauratiewagen. In de wagonnetjes zat niemand, in de restauratiewagen was het overvol met in het wit geklede mensen. Ze waren aan het eten en drinken en praten en niemand keek naar buiten. Uit de wagon kwam luide,

melancholisch klinkende muziek, waarvan ze nog flarden hoorden toen hij al voorbij was.

‘Een bruiloft?’ vroeg Myrthe.

‘Een begrafenis zou net zo goed kunnen,’ zei Viola. Haar aanvankelijke opluchting was omgeslagen.

‘Wat is dit raar, allemaal. Heb jij zoiets ooit eerder gezien? Wat hebben we eigenlijk gezien?’ Er sloop weer paniek in haar stem. Myrthe pakte haar bij haar elleboog. De lampen waren gedoofd en ze konden nu het spoor oversteken.

Voor de deuropening bleven ze even staan.

‘Ik doe het woord wel,’ zei Myrthe.

Vanuit het felle zonlicht buiten was het binnen opeens zo donker dat ze eerst bijna niets konden onderscheiden. Aarzelend deden ze een paar stappen. Voor hen verrees een bar, ernaast stonden wat tafeltjes met gietijzeren stoeltjes eromheen. Rechts was de afdeling *tabac* en natuurlijk kon je er ook loten kopen. De vloer bleek, toen ze meer konden onderscheiden, een verrassend mooi tegelpatroon te hebben. Hij was blinkend schoon, net als alles in het café. De bierpomp glom, de glazen stonden gepoetst in de spiegelkast achter de bar. Ergens zoemde een koeling. Aan de wand hing een krijtbord met het dagmenu, dat voor 11,95 werd aangeboden: een salade met eend, een steak frites en crème brulée toe. Het leek of het er vanmorgen nog op gezet was, de letters waren prima leesbaar. Het zag er allemaal heel gewoon uit, behalve dat er niemand was.

‘Hallo?’ Myrthe liep naar de deur naast de bar. Daar was een eetzaaltje ingericht, met acht tafeltjes. Op alle tafeltjes stond een vaasje met verse veldbloemen. De deur naar wat vast de keuken moest zijn stond op een kier. Viola volgde Myrthe op de voet.

‘Zullen we die deur open maken?’

Myrthe duwde tegen de deur en riep nogmaals: ‘Hallo? Bonjour?’ Er gebeurde niets. Ze liepen de keuken in. Alles was brandschoon, zo te zien was er vandaag niet gekookt. In de keuken was weer een deur. Myrthe voelde de deurklink meegeven en even later stonden ze buiten, aan het spoor, tussen de rommel die ze al eerder gezien hadden. En er stonden een paar stinkende vuilniszakken waar vliegen en andere insecten omheen vlogen.

‘Godallemachtig,’ zei Viola. ‘Wat is dit hier voor tent?’

Ze riep nu in gewoon Nederlands: ‘Volluk!’ Ze liepen weer door de keuken terug naar het restaurantgedeelte en vandaar weer naar het café. Er was nog een deur, aan de andere kant van de bar.

‘Daar zal wel het woongedeelte zijn,’ zei Myrthe. ‘Misschien houden ze siësta.’ Ze opende de deur, er zat direct een trap naar boven achter. Ze riepen naar boven, maar weer kwam er geen enkele reactie.

‘Heb jij hier ergens een telefoon gezien?’ Viola werd opeens praktisch. ‘Die moet hier toch zijn?’

Ze liep nu achter de bar en bukte zich om te kijken of hier ergens één stond.

De vliegensierten in de voordeur ritselden en er kwam een vrouw binnen. De vrouw liep snel, ze had iets in haar armen. Toen ze Myrthe zag bleef ze staan. Ze leek het niet vreemd te vinden haar daar te zien. Myrthe hield haar adem in. Voor haar stond de mooiste vrouw die ze ooit gezien had. Hoe oud ze was was onmogelijk te schatten. Haar regelmatige gelaatstreken werden omlijst door dansend, zwart haar. Ze droeg een jurk die voor haar lichaam gemaakt leek: op alle plekken sloot hij perfect aan. Even zag Myrthe een flits uit een oude Italiaanse film: Sophia Loren. Deze vrouw had net zulke prachtige,

amandelvormige ogen met lange donkere wimpers. Toen ze glimlachte zag Myrthe een parelwit, regelmatig gebit.

'Excusez-moi,' zei de vrouw, met een diepe, warme stem. 'Ik moest naar mijn teef'.

Nu zag Myrthe dat de vrouw een pup in haar armen droeg, een heel donkerbruine, met lange, hangende oren, net als de zwarte hond op het terrein dat te koop stond.

Myrthe keek achterom en verwachtte Viola nog steeds achter de bar te zien zitten: ze zag haar niet. Ze zette een stap vooruit en zei tegen de vrouw dat zij en haar vriendin pech met de auto hadden en dat ze graag een garage wilden bellen.

'Ah, pas de problème, mijn man is automonteur! Hij regelt dat zo voor u!'

Haar stralende glimlach leek haar gezicht in het licht te zetten. Myrthe kon haar ogen niet van haar af houden. De vrouw liep naar haar toe en gaf haar de pup.

'Ik ga hem even bellen,' zei ze en verdween door de deur naar het restaurant. Meteen kwam Viola tevoorschijn.

'Heb je haar gezien?' Viola knikte.

'Het is absoluut één van de mooiste vrouwen die ik ooit gezien heb. Het lijkt wel een film, wat er gebeurt, vind je niet? Als ik niet nog moest rijden, nam ik een borrel. En wat heeft ze jou nou in de handen gedrukt?'

Myrthe liep naar een tafeltje en ging zitten met de pup op haar schoot. Het diertje bewoog nauwelijks, het leek heel tevreden zo. Myrthe bekeek hem nog eens goed, er was iets vreemds met hem. Ze tilde hem op en zag dat hij maar drie poten had. Op de plek waar de rechterachterpoot moest zitten, zat niets. Alleen vel, alsof het zo hoorde.

'Kijk nou,' zei ze geschokt tegen Viola. Die keek net naar de deur waar de vrouw weer doorheen kwam, een mobiele telefoon in haar hand. Net zo één als zij had. De vrouw sprak onverstaanbaar snel en luisterde kort naar de antwoorden die ze kreeg. Ze beëindigde het gesprek en stopte de mobiel in de

zak van haar jurk. Ze leek niet verbaasd Viola nu voor het eerst ook te zien.

'Il arrivera toute suite, hij komt er zo aan,' zei ze. *'Vous buvez quelque chose?'* Myrthe en Viola bestelden koffie. Met vlugge gebaren die veel ervaring verrieden maakte de vrouw twee kleine kopjes zwarte koffie voor de vriendinnen. Ze kwam ze brengen en nam de pup over van Myrthe.

'Geef hem maar aan mij. Ik breng hem naar achteren.' Ze verdween weer.

'Wat gaat ze doen met die pup?' Myrthe kreeg het benauwd.

'Ach, ze brengt hem gewoon even weg, ze wil jou er niet steeds mee belasten.'

'Lekker, die koffie,' zei ze. *'Denk je dat ze er iets in gedaan heeft?'* Ze giechelde. Myrthe keek haar onderzoekend aan.

'Gaat het goed met je?'

'Dat deze prachtige vrouw mijn telefoon in haar zak stopt en rondloopt met een driepotige pup? Ja hoor, het gaat geweldig.'

De vliegenstrips ritselden weer en er kwam een man binnen. Myrthe en Viola herkenden hem meteen. Met langzame passen kwam hij op hen af.

'Vous avez un problème avec la voiture?' Het was slecht te verstaan wat hij zei, hij sprak met een sterk accent, alsof hij uit een ander land kwam. Nu stond ook de vrouw opeens weer in het café, achter het tafeltje waar Viola en Myrthe zaten. Myrthe zette langzaam haar kopje terug op het schoteltje. Viola keek achterom naar de vrouw, zij had haar lange haar in een staart bij elkaar gebonden. Haar mond lachte. Wat raar was, dat ze zich verkleed had. Dat ze opeens helemaal in het wit was.

Viola voelde een onuitsprekelijke, blinde paniek opkomen.

'We gaan,' siste ze tegen Myrthe. *'Kom op, rennen.'* Myrthe was al als een veer gespannen en bijna tegelijkertijd renden de vrouwen het etablissement uit, de spoorwegovergang over, richting auto. Onderweg zeiden ze niets om hun adem te sparen. De auto stond nog net zo langs de weg als ze hem

geparkeerd hadden. Tientallen meters voor ze er waren haalde Viola de deuren van het slot. Ze stapten snel in en lieten de deuren weer op slot klikken.

Viola stak de sleutel in het contactslot, de auto startte direct. Myrthe zag een lichtje aan en uit flitsen tussen de bestuurdersstoel en de console er vlak naast.

‘Kijk hier....’ Ze viste Viola’s mobiel tussen haar stoel en de handrem uit. Vrijwel direct herinnerde ze zich waar die van haar was: bij de vorige koffiestop had ze zich verkleed, haar mobiel moest nog in de zak van de slobberbroek zitten die ze nadat ze opgestaan was had aangetrokken.

‘Je tas ligt achter je stoel,’ zei ze. ‘Dat leek ons vanmorgen een veilige plek.’

Viola keek haar met betraande ogen aan.

‘Wat hebben we ons allemaal in ons hoofd gehaald?’ Myrthe voelde alleen maar diepe schaamte.

Viola drukte het gaspedaal in en stuurde de weg op.

‘Moeten we er nog even langs gaan om onze verontschuldiging aan te bieden – en te betalen voor de koffie?’

‘Misschien beter van wel,’ zei Myrthe.

Toen ze de spoorwegovergang naderden knipperden de lichten weer. De wind verwaaide het geluid van de bellen. De locomotief stopte bij het oude stationnetje. Net toen zij bij de overweg aankwamen zette de trein zich weer in beweging. De vriendelijke machinist en de stoker zwaaiden weer alsof ze oude bekenden waren. De drie voorheen lege wagons waren gevuld met de mensen die kennelijk klaar waren met eten. De mooiste vrouw van de wereld stond met de nu ook geheel in het wit geklede man voor één van de ramen. In haar armen droeg ze de pup met drie poten. Ze zwaaiden uitbundig naar de beide vrouwen, alsof ze hen al jaren kenden.

Toen de trein voorbij was richtten de klaprozen, margrietjes en andere bloeiende planten die tussen de rails waren opgeschoten zich op naar het licht. De deur van het oude stationnetje was gesloten, het bonte vliegengordijn was weg. Het bordje *Café Tabac* leek nog kleurlozer dan eerder op de dag, alles was even haveloos. Myrthe stapte uit en schoof een vijf euro biljet onder de deur door. Ze gluurde door het sleutelgat. Ze kon niets onderscheiden, het was aardedonker.

Bij de departementale weg aangekomen deed Viola haar richtingaanwijzer uit naar rechts, naar het Zuiden. Myrthe zette de autoradio aan en zocht net zolang tot ze een warm muziekje gevonden had.

‘Ik laat bij de eerste de beste garage naar de motor kijken,’ zei Viola. ‘Ik weet zeker dat er iets niet in orde is.’

..als je de top bereikt

Ze zijn op 1600 meter vertrokken om naar de top van de Canigou, de heilige berg van de Catalanen van 2784 meter hoog, te klimmen. Emma is haar moeder al snel voor. Ingrid moet echt zo nu en dan even stilstaan, ze is tijdens de slingerende tocht met de 4-wheeldrive onverwacht wagenziek geworden en moet diep ademhalen om haar maag weer tot rust te brengen. Ze zijn niet de enigen die vanmorgen deze klim maken: langs de westkant van de berg, die nu in de schaduw ligt, ziet ze gestaag naar boven klimmende kleine figuurtjes langs de steile flanken slingeren. Emma is haar al veel te ver voor. Als een gems danst ze over het pad, behendig en onverschrokken. Ingrid ziet haar soms op handen en voeten en roept haar naam. Natuurlijk hoort ze haar niet.

Ze probeert er vaart achter te zetten. Langzaam komt ze in een goede loopcadans en kan ze regelmatig ademhalen. Haar maag doet niet meer vervelend. Ze wordt niet meer steeds ingehaald. Het gaat goed.

De berg wordt hogerop steeds kaler met angstwekkend steile puinhellingen, waar het pad in uitgesleten is. Ingrid begint weer sneller te lopen. Eén misstap kan fataal zijn. Ze kan het voor zich zien, hoe haar meisje als een beschadigde vlinder onderaan de helling ligt, haar lange blonde haar in een waaier om haar hoofd. Omdat ze nu aan de achterkant van de berg is ziet ze haar helemaal niet meer. Maar opeens is ze er weer, haar rode korte broekje als een dansende stip tegen de donkere berg. Er loopt iemand bij haar, het lijkt erop of ze samen praten. Ze staan even stil, ze wijst. Ingrid zwaait. Ze zwaait terug. De vrouw bij haar zwaait ook, op een manier die haar geruststelt. Haar tocht duurt nog bijna een uur maar na nog een paar korte, loodzware klimmetjes arriveert ze op de top. Er zijn daar een heleboel

mensen, dat valt haar tegen. Het waait er heel hard, de zon brandt. Ze ziet Emma met de vrouw op een rotsblok zitten. Ze moet zich bijna door de menigte heen worstelen om bij hen te komen.

‘Dag mam, ben je daar eindelijk,’ Emma lacht. De vrouw naast haar draait zich ook naar Ingrid om. Verbijsterd kijken ze elkaar enkele seconden aan.

‘Josien?’

‘Ingrid’. Ze heeft haar naam onthouden. Bliksemsnel heeft haar verbaasde blik plaatsgemaakt voor een andere. Ze kijkt Ingrid vriendelijk glimlachend aan. Maar Ingrid voelt de blos die over haar gezicht schiet en ze kijkt weg, alweer.

‘Kennen jullie elkaar?’ Emma kijkt de vrouwen beurtelings aan.

‘Van vroeger,’ zegt Josien. ‘Van heel lang geleden.’ Ze lacht naar Emma. Ze maakt een volkomen ontspannen indruk. Ze zal het toch niet vergeten zijn?

‘Waren jullie vriendinnen!’ Emma lacht.

‘Eh...we zaten bij elkaar in de klas,’ zegt Ingrid.

In ieders leven komt het voor dat je onverwacht iemand uit je verleden ontmoet, op een brug in een Oostenrijks stadje, in de trein onderweg naar Berlijn. Bijna altijd is het een ontmoeting waar je later met plezier aan terugdenkt. Hoe verrassend was het je oude leraar Geschiedenis op de veerpont naar Terschelling of het meisje waar je ooit mee gekust hebt op de markt in Syracuse nog eens weer te zien! Wat kun je daar gelukkig van worden, even terug in je verleden te zijn, de lucht van warme perziken te ruiken, de warmte van die dag als een deken om je heen te voelen.

Zo’n aangename verrassing was dit niet.

Ingrid heeft geprobeerd er nooit meer aan te denken, maar daar duikt de herinnering groot en angstaanjagend op. Een feest in

een verlaten loods op een rangeerterrein. Treinen die voorbijraasden. En Josien. Die er altijd zo graag bij wilde horen maar daar nooit in slaagde. Altijd net de verkeerde kleren droeg, een rare bril, foute dingen zei op die geaffecteerde toon van haar. Zelfs roken deed ze op een rare manier. De anderen gedoogden haar omdat ze rijke ouders had en altijd geld. Het was het zoveelste eindexamenfeest. Het was teveel. De jongens, Karst, Johan, Peter en wie nog meer waren onhoudbaar dronken. Josiens witte blouse, waarvan alle knopen afgescheurd waren, graaiende handen. Trillende dijen. Haar gezicht, spierwit, haar ogen waaruit tranen in haar nek gleden stijf dichtgeknepen. En zij, Ingrid en de andere meiden. Gillend van het lachen. Ophitsend. Toen Ingrid later naar huis fietste moest ze kotsen, steeds maar weer. De dagen erna meed ze ieder contact met de anderen. Een week later vertrok ze om een half jaar door Australië te reizen en daarna volgde ze de lerarenopleiding en werd docent Engels. Ze heeft Josien nooit meer gezien.

‘Wat toevallig dat we elkaar hier ontmoeten,’ zegt Josien. ‘Hoe is het met je?’ Ze lijkt oprecht geïnteresseerd. Hoe kan dat? Ze kan het toch niet vergeten zijn? Het lukt Ingrid niet iets te zeggen.

‘Wat een prachtige dochter heb je,’ babbelt Josien door. Emma heeft zich van hen afgekeerd en een paar stappen gezet. Haar blonde paardenstaart danst in de wind, de zon schittert door de ragfijne krulletjes langs haar oren.

‘Blijf je wel hier,’ zegt Ingrid.

Ze ziet Josien naar haar kijken. En naar Emma. De richel. Ze pakt haar kind stevig bij de arm.

‘Laat los, mama,’ Emma probeert zich los te wrikken.

‘Je bent een geweldige bergbeklimster hoor,’ zegt Josien. ‘Wil je nog een stukje chocolade?’